

СВІЙСЬКИЙ ОТЕЛЛО

Біохімічні розмови мали ті наслідки, що були в них закладені з самого початку їх повстання. Бо в цих розмовах, таких далеких від проблеми їхніх взаємин, кожне з них нишком пильнувало своєї мети, отождів білки, ферменти й амінокислоти правили тільки за солідний параван, що під його прикриттям вечір у вечір посувалось наперед їх зближення. З кожним міркуванням Юрій здобував над дівчиною щораз більше чоловічої влади, і вона не могла цьому опиратись, оскільки вважала, що разом з тим здобуває більше влади над його душею. Між них невпинно відбувався обмін цінностями зовсім різного порядку, цінностями, абсолютно незмірними в нормальних обставинах, але між якими кохання вмів знайти й застосувати співмірний еквівалент. Оголоючи свої думки, він оголював її тіло. Іноді, додому йдучи, Юрій роздягав Марту спати, захоплено дивуючись, як то може обмін речовин витворити своїми процесами такі ніжні й принадні форми, появили такий чарівний колір шкіри, накреслити ці сміливі й безумні заокруглені лінії. Дівчина не могла йому відмовити з причин, угорі зазначених, а ще й тому, що вкладатися таким способом спати не було й самій їй прикриттям чи відразним. Іноді вона півроздягнута слухала його філософування, що бриніло тоді надзвичайно піднесено, і уявляла себе геть маленькою, а руки, що обіймали її, здавались їй галуззям, де вона гойдається, і мову його вона чула, як вечірній хлюпінт води об берег.

Нарешті, біохімія її перемогла. Вранці дівчина прокинулася геть здивована подією минулого вечора й першу хвилину навіть спробувала посміхнутись. Але зразу ж її обпав жах, що ось тут коло ліжка ніби стояв, чекаючи тої миті, коли вона розплющить очі. Серце її так стиснулось, що вона мимоволі схопилася руками за груди, і в тіло їй поширилась холодна, гідка вага, як ніби кров її зненацька змерзла й загушла. Дівчина якось раптом оспала й сцепеніла, аж ледве їй сили достало підвестись з ліжка. Противно звичаєві своєму одяглася дуже поволі, подовгу тримала в руках кожну річ, замислюючись над тим, як її повернути. Нарешті злякалась, що може спізнитися на посаду й бігцем подалася з хати.

На вулиці нове чуття згнітило її: нестерпучий сором. Здавалося їй, що всі вже знають про її подію, що вчинок написано на її чолі, що кожен рух її зраджує, робить відмінною від інших людей, значить її видимим і ганебним тавром. Кожен погляд на себе Марта сприймала, як слідецький, і йшла вперед у страшному збентеженні, воліючи швидше схватись за дверима установи й заразом розпачливо гадаючи, що там їй доведеться здибатись із людьми, що знають її, мають право з нею розмовляти, розпитувати, жартувати. «Я, певно, не витримаю», — думала дівчина. Але тиша статистичного підвідділу трохи заспокоїла її. Вона побачила всіх на місцях, всіх за роботою, і сама старанно працювала, хоч руки їй тремтіли і цифри іноді зникали перед очима.

Після праці Марта поєднала всі свої сили й постановила відбувати далі свій день так, ніби в житті її нічого не сталося. Звичайний розпорядок мав зменшити у її власній свідомості важливість події. І вона, пообідавши, рушила на курси. Але ще нове відчуття опанувало її, відчуття, що вона є руїна, непотрібний покидьок, щось розчавлене, миршаве й нікчемне. Марта заявила, що голова їй болить, та й справді голова її отупіла, і, не досидівши лекції, помандрувала додому. І шкода було, бо до дипломових іспитів їй лишилось щонайбільше місяць.

В хаті їй треба було прибрати, витопити, вмитися, перебраться, та нічого цього вона не зробила. Всі гнітущі чуття, що дівчина за день дізнала, тепер об'єдналися проти неї разом із

страхом, рабським страхом за майбутнє. А хвилинами марилося їй, що того майбутнього й зовсім не буде, що життя її кінчилось, що вона дійшла грані його і путі їй далі немає. І, як завжди, свідомість безпорадності була їй радісна, давала насолодний спочинок її чуттям, власне безсилля колисало й пестило її, присипляючи болі. Бо в своєму лихові дівчина якось розчинялась, переставала існувати, як суцільний об'єкт його, отже, випорскувала з-під його гніту й сумовито споглядала на нього ніби десь здалеку.

З того жаль повстав у ній — не за тим, що сталося, а за тим, що воно вже сталося, що воно вже доконане, що воно вже — минуле. І ще сталося так, як вона не думала, — пригадалися їй мрії про Канів, про дитинство своє, з яким вона жадала пов'язати кінець дівочтва в якесь неподільне безпосереднє ціле, щоб народитися жінкою там, де була народилася, коло великої ріки, серед великого степу в урочистому святі кохання й природи. Це були тільки мрії, може, й занадто романтичні, але провал їх Марта сприйняла, як життєву поразку. І згадавши, що ось незабаром він знову прийде, дівчина пішла геть з кімнати, щоб з ним не здібатись. Вона навіть думала про те, щоб не бачитися з ним уже ніколи.

Юрій Олександрович того дня з'явився за десять хвилин перед усталеним терміном. Ніколи ще бажання бути з дівчиною не мучило його так, як сьогодні. За день воно сточило біохімікові всі ділянки його серця, і він прийшов оце геть знеможений від радощів, захвату і хвилювання. Його почуття до дівчини після вчора зробилось якимсь палючим, відбирало йому спокій і певність, натомість даючи насолоду жадання, зосередження на єдиній думці про неї і єдиному до неї пориві. «Я люблю її», — шепотів він сам собі, і щоразу ці слова були йому за новину, без кінця в собі знаходжувану, так ніби він мав до дівчини не одну любов, а безліч їх, усе різних, з новими й несподіваними відтінками. Противно всяким законам логіки та сама думка про той самий об'єкт ставала йому за невичерпну різноманітність! І ці три слові його через цілісінький день п'янили й поривали.

Різка досада зміняла на його обличчі закохану посмішку, коли Славенко вступив до порожньої Мартиної кімнати. Дівчини не було. А саме сьогодні вона мусила його найбільше чекати! Її відсутність видалась йому страшимо образою, бажанням принизити його, примусити чекати й мучитись. Та ненависть, що часом у біохімікові на дівчину прокидалась, охопила його зараз, підсилена цілоденним жаданням, і якусь мить він ладен був піти геть, щоб ніколи не вернутись. Але переміг себе й подумав спокійніше: «Певно, збори в установі. Збори в нас завжди довгі, вона затрималась». І, роздягшись, знічев'я підпадив у грубі, побачивши кілька незужитих дровин, сів коло вогню й закурив.

Так сидів він до восьмої години, весь час наслуховуючи. Потім почав щось читати, о восьмій з половиною покинув книжку і стурбувався. «Ні, це не збори, тут інша якась причина», — мовив він уголос і мимоволі подумав як про можливу за дійсну причину Мартиної відсутності. «А що ж, від неї можна сподіватися! Вона нервова й трохи романтична», — думав він. Цілком, отже, можливо, що вона надміру глибоко переживає, що їй соромно, лячно, що вона, зрештою, втекла, але ж повернеться! Ах, любенька й дурненька?» — думав він далі вибачливо. І щоб згаяти час, почав прикидати розумом, що їй сказати на заспокоєння, коли вона, нарешті, заявиться після мандрів додому.

Що ж їй, власне, сказати? Передусім, що її поведінка, коли вона справді така, як він розумово припускає, є наслідок непоправного виховання. Дивна річ, але, незважаючи на

добродійний вплив революції у цьому напрямі, сучасні дівчата якимсь робом зберегли рештки старосвітських поглядів на взаємини з чоловіком як на щось непристойне, ганьби гідне, згори заборонене, однословно, грішне. З цими суто релігійними уявленнями, з цим реакційним культом незайманості виховання, мабуть, не провадять достатньої боротьби, полишаючи сучасну дівчнну під владою смішних забобонів. «Ах, які ми ще феодали», — зітхав Славенко, плетучи свої думки.

А ще гіршає справа, коли до загальних хиб виховання долучаються хиби вдачі, що посилюють чинність перших. Дівчина романтична й наївна, має нахил ще й прибільшувати вагу свого дівочого становища, зв'язує із порушенням його прняття про якусь безповоротну втрату, але разом оповиває це порушення мріями й надмірними сподіванками, тому незрідка зазнає розчарування, а найголовніше — викохує в собі жах перед дурними нормами минулого, шкідливими за доби раціоналізації життя і здійсненої в нас цілковитої рівноправності жінки. Але як боротися з хибамі вдачі? Це питання біохімік обміркував окремо й уважно, але знову дійшов висновку, що вдачу теж можна перебороти тільки вихованням та добірними прикладами або інакше сказати — перетворенням старого побуту, що зробився геть нестерпучий для сучасної людини.

Так він довго міркував над неможливим становищем дівчат та над способом виправити його, маючи викласти Марті свої міркування в зрозумілій і гарній формі, але о дев'ятій з половиною споглядальний настрій його схитнувся. Двох з половиною годинне чекання непомітно його пригнітило. Він почав, хвилюючись, ходити по кімнаті. Непевні думки щораз дужче його осідали, здіймали в ньому тривогу і тугу. Де Марта? Блукає вулицями? Сидить десь у холодному саді? Чи, може, заподіяла собі щось? Де шукати її? І як це безглуздо! Він заходив у якусь безпорадність, не маючи змоги будь-що змінити в ситуації, яка видавалась йому ту мить страшною. І поволі підпадав розволіклому смуткові, ніжному жалеві за вчинене, за недоладне виховання дівчат і за всю нікчемну систему життя з його нескінченими болями. «Ніби й справді нас заклято», — думав він печально.

Цигарки його були вже всі спалені, і Славенко, зрештою, сів на ліжкові, схиливши на голову руки. Він не вірив уже, що Марта може вернутись не тільки зараз, а й будь-коли. Вона здавалась йому навіки втраченою, назавжди недосяжною, крихким привидом його минулого. «Мені лишається тільки піти й теж не вертатись, — думав він. — Є щось нелюдське в тому, щоб далі не бачитись. Вона це зрозуміла, у неї велика душа. Але мушу попрощатися з нею. Мушу їй написати».

Біохімік сів до столу, видобув блокнота та олівця й написав: «Марто, я схилиюсь перед твоєю мудрістю в коханні. Я теж іду. Нікого я не любив так, як тебе, та й загалом не любив. Любив — це замало. Жив тобою, мислив тобою. Ти перша й остання, ти єдина, Марто. А тепер я йду назад у ту сірину, в ту похмурість, з якої ти мене викликала. Прощай, Марто, ти велика».

Він кінчив і дивився на написане, де слова, здавалось йому, сяяли, мінились, випромінювали світло й тепло, напоєні силою його чуття і жалю.

Щось торкнулось його плеча, і він поволі повернув голову: позад нього, в пальті й капелюхові, стояла бліда, якась незвичайна Марта, що тихо ввійшла за його спиною до кімнати.

— Що ти робиш? — спитала вона ледве чутно.

— Писав тобі листа, — так само відповів він.

— Юрчику! Я нічого не розберу, в мене все переплуталось.

— Я люблю тебе, — сказав він.

Вона дивилась на нього, немов перевіряючи.

Тоді він промовив хрипко:

— Не віриш? Я пішов би назавжди, коли б ти зараз не прийшла.

Але дівчина вже оповила його.

— Не підеш! — шепотіла вона. — Ти мій... Ох, це якась безодня!

Майже слідом за Мартою вернулась додому й дружина кооператора Іванчука, закінчивши свою буфетну працю в Караваївських лазнях. Перша з двох кімнат, що вони в цьому будинку наймали, правила родині за їдальню, а вночі тут спала маленька Ада; тому Тетяна Ничипорівна тихенько перейшла її поночі і вступила до другої кімнати, до подружньої своєї спальні. Тут горіло світло, але сам кооператор лежав на ліжку, звисивши ноги й заплющивши очі.

— Ти заснув, Давиде? — півголосом спитала Тетяна Ничипорівна, скидаючи пальто, Кооператор поволі підвівся й широко позіхнув.

— Та не... приліг оце трохи задрімав. Завтра ж рано вставать — на Шепетовку їду. За тим ділом, що я казав. Ти знаєш.

Він знову позіхнув і додав:

— Зароботаю, може, який червінець... Я вже зовсім собрався, там тільки харчів завтра вкинеш.

— Я завтра теж раненько встану, — мовила Тетяна Ничипорівна. — Може, їсти хочеш? Піріжків зо три зачерствіло, так я взяла.

— Ні, ми з Адкою борщем повечеряли, — казав кооператор. — Оставалося трохи, так я на примусі розогрів.

Розмовляли вони пошепки, щоб не збудити дочку, і цей стриманий шепіт надавав важливості їхнім словам. Та й насправді речі, про які мова була, здавались Тетяні Ничипорівні вельми значущими, і в її запитанні, чи не голодний дружина, було багато щирого почуття й властивої їй лагідності. Дбайливість і смак господині, якась глибока й непохитна зацікавленість хатнім побутом почувалась у її голосі, рухах, у всій її постаті, огрядній і разом неважкій. Вона ширила круг себе симпатичну врівноваженість, спокій і родинне тепло. Любила до безкраю цей момент вечірнього повороту після роботи додому, до свого рідного дому, де дружина й дочка. Її почуття були раз назавжди скеровані, життєві шляхи невхильно назначені, випливаючи з передумов її вдачі та холоднуватості її жіночого темпераменту.

Сівши на ліжку навпроти чоловікового ліжка, що між ними лежала тканина, досить стоптана доріжка, Тетяна Ничипорівна взялася спокійно та смачно споживати один з принесених піріжків і вела далі свою тиху розмову. Треба на ці три дні, поки Давида Семеновича не буде, домовити сусідку їхню, фрау Гольц, щоб доглянула ввечері Аду. До речі, фрау Гольц просила пошити їй пару сорочок та наволочку, от вони й поквитуються.

— Бачиш, як нам швейна машинка знадобилась, — мовила вона. — А ти проти був.

Хоч і у великім грошовій скруті вони перебували, та все ж рік тому Тетяна Ничипорівна таки домоглася, щоб узяти навиплат машинку до шиття. Довгі роки вона провадила невсипущу боротьбу за це хатнє знаряддя, але, коли кооператор на посаді був, він виявляв великопанські нахили й стояв за тим, що на порядних людей мусять шити швачки. Кооператор тоді мріяв за вигідний м'який побут, а дружину свою уявляв тільки панією з покоївкою та куховаркою до послуг. Та після катастрофи з посадою, кооператор мусив здатися, і тоді замість його мрій виступили господарські, прозаїчні, але завязаті здібності його дружини. Машинку до шиття, без якої Тетяна Ничипорівна не уявляла родини, нарешті куплено коштом жадливих заощаджень, і вона, стоячи у кутку, зробилась не згіршою окрасою помешкання, ніж якась коштовна картина в салоні буржуа.

— Проти був... — зітхнув кооператор. — Мало проти чого я був проти!

Цей сумний висновок відразу сполучив Давида Семеновича з думками, що він їх мав перед дружининим приходом. Він неправду дружині сказав, що дрімав був на ліжкові; він навіть позіхнув фальшиво, щоб переконати її, ніби йому спати хочеться. А насправді він просто лежав і думав про свою сусідку, дівчину Марту.

Гнітючі й болісні були його міркування, але він пильно прислухався до них із завмертям у серці, він не міг їх збутися, вони були від нього невід'ємні. Якби він ці міркування переміг, то від нього нелишалося б на ту мить нічого, крім надмуханої туманом оболонки. Так він може, цілу ніч думав би про Марту, коли б дружина своєю появою те повернула його до дійсності, і він дуже здивувався, бо за дружину зовсім забув, що вона є, що може вернутись, розмовляти з ним і сісти отак навпроти з пиріжком у руках.

За час, відколи дівчина в них оселилась, Давид Семенович до неї непомітно звик. Допомігши їй спочатку влаштуватись на новому житлі, він щовечора її відвідував, бо не був зв'язаний ні роботою якою, ні дружининою присутністю. Це вечірнє гостювання в дівчини, розмова з нею, жарти й тяжкуваті дотепи стали йому за єдину розвагу в невеселому його становищі, а сама дівчина — за єдину вірницю ного одноманітних, але щирих нарікань. У Мартиній кімнаті, тільки в ній, він виливав свою скривджену, наболілу душу, знаходив хоч насмішкувате й недбале, але свіже співчуття, що бадьорило його далеко краще, шж урівноважена підтримка Тетяни Ничипорівни. І ці дружні взаємини їхні через постійність свою, через свою до певної міри потаємність, набували в душі кооператора чарівного присмаку. Якись надії, геть зовсім неоформлені та темні, ніс він із собою, покидаючи її кімнату перед дружининим поворотом; це були, зрештою, тільки підвищені сподіванки на здобуття посади, на поліпшення фінансового стану, на щасливу кар'єру, але разом і ще щось, дуже радісне й вельми приємне.

А найкращими, звісно, хвилинами був його поворот до дівочого покою після того, як там зліквідовано чергового зальотника. Давид Семенович з'являвся тоді гордий, з великим запасом глузувань та натяків, переможно вступаючи в посідання своїх добросусідських прав. І здавалося йому, що всі оті «лизуни», всі оті фертики, є щось тамчасове, є полова, що механічно відвіюється від добірного зерна його особи, і дівчина немов вертається щоразу до нього, як до сталої підпори свого життя. Тому й перші візити біохіміка, хоч і видались кооператорові гидкими та зовсім зайвими, але настрою його не похитнули. Він посмішкувато чекав. Чекав тиждень, півтора, і дівчина не подала йому жодного знаку. Тоді він сам вирішив

нагадати про себе, пославши, як і раніш траплялося, дочку свою Аду, але в заході своєму зазнав тяжкої поразки. Тоді тривога, дедалі більшаюча облягла йому серце.

Бо саме в серці йому боліло. Кооператор дізнав жахливу нудьгу самотніх вечорів у порожніх тихих кімнатах серед знайомих і обридлих речей, до яких він був ніби прип'ятий. Почуття втрати точило його, хоч і не знав достоту, що саме втратив. Жодного сміливого почуття йому не з'являлось, жодного виразного пориву в ньому не було, сам він не відав, чого хотів, але щовечора надходила йому задуха, повільний гніт, дратування і туга ув'язненого, так ніби поріг Мартиної кімнати виріс у мури, що від цілого світу його відокремили. «Сьогодні треба, мабуть, піти до сусідки, бо щось дуже скучно», — думав він щовечора, але «піти» йому не ставало сміливості. І ось сьогодні це нетривке бажання «піти» надмірно кооператора мучило. І, як завжди, викликало в ньому сумні спогади про колишні не здійснені плани, про той минулий час, коли він при повних надіях починав своє змужніле життя. Все йшло ніби добре — двадцять четвертого року він із провінціальної Тульчинської райспоживспілки потрапив до великого центру, до Києва, в торговельний відділ ВУКопспілки. Кар'єра його нав'язувалась, і дитині своїй, уже за щасливої вукопспілчанської доби народженій, він дав ім'я Аделаїди, ім'я гучне й урочисте, що було втіленням усіх його прагнень догори. І раптом оте скорочення! І раптом до сусідки зачинені двері! Життя спинялось у Давиді Семеновичу, коли він, лежачи, про це міркував.

Тепер він розмовляв із дружиною, а в голові йому морочливо крутилась та сама думка, що треба «піти». І влада цієї думки щораз більшала, бо вечір уже кінчався, одинадцята година була, і з кожною хвилиною, що він сидів, «піти» робилося неможливішим.

«Треба піти. Якось треба піти», — думав кооператор.

— А оце вам із Адою хай назавтра буде, — сказала Тетяна Ничипорівна відкладаючи пару пиріжків.

— Я лучче в дорогу возьму, — відповів Давид Семенович. — У дорозі їсться. «Треба якось піти», — думав він, і серце його тремтіло.

— А тепер спати... Давай, лишень, я ліжко тобі постелю.

Кооператор підвівся і відійшов трохи вбік, дивлячись, як дружина вправно орудує з подушками й ковдрами. Спати йому не хотілось, сама думка, що ось він може лягти зараз і заснути, була йому жахлива, була йому як смерть.

— Ох, Давиде, — сказала Тетяна Ничипорівна, почавши роздягатись. — Як вистоїш чотири години на ногах, — так ноги ніби дерев'яні... Ось ляжу, так не чую їх. Спиш, як убита.

— Стомлюється чоловік... — відказав кооператор. — Я от нічого не делаю, а тоже. Та воно й позно...

Він глянув на свого кишенькового годинника й здивовано скрикнув:

— Диви! Часи останувились... Мабуть, зранку забув завести. От історія!

Годинник його чудово йшов, але кооператорові зненацька в голову впало об'явити його ненакрученим. Тоді він піде до Марти спитати, котра година, й, може, зайде до неї в кімнату... Може! Може!

Він стояв серед хати з годинником у руках, удаючи великий подив.

— От так історія, — казав він.

— То йди швиденько спитай у сусідки, поки спати не лягла, — мовила Тетяна

Ничипорівна, позіхаючи. — А то як же ти встанеш завтра на поїзд?

Вона вже залізла під ковдру й смачно потягалась.

— Та мабуть, що доведеться піти, — сказав кооператор, також позіхаючи. — Ти спи, — додав він, погасивши по дорозі електрику.

В темряві він увійшов до кухні й прислухався. Стояла тиша; світла щілина внизу Мартиних дверей була рівна й ясна, з крану мірно спадали краплини води. Кооператор думав, як йому підійти — чи крадькома, чи звичайно, як люди ходять? «Не злодій же я», — вирішив він нарешті, й пішов звичайно, хоч хотілося підкрастися й підслухати.

Та, незважаючи на тупіт своїх кроків, він зблизу зачув у сусідчиній кімнаті якийсь невиразний і складний комплекс звуків, де було ніби бурмотіння, шелест, скрип. «Не може бути», — подумав він, холонучи. І, постукавши в двері, голосно спитав:

— Скажите, который час. У меня часы остановились.

І з жахом відчув, що йому зразу ніхто не відповів. Не тільки зразу, але й наступної миті. «Не може бути», — думав він, піднісши для чогось руки, які тремтіли. Він ніби хотів оборонятись. Минула ще мить, ще кілька митів, які спроквола відбивало його серце, і аж тоді нарешті він почув, немов із прірви якоїсь, уривчастий Мартин голос:

— За четверть... ні, десять на дванадцятку.

— Спасибі, — глухо відказав Давид Семенович.

Він швидко пішов і щільно зачинив двері до своєї кімнати. «Так, так», — думав він, стоячи в темряві. «Он воно як» — знову думав він. «Так он що», — ще подумав. У голові йому було темно, як і навколо. Потім зразу підбадьорився й подумав глузливо: «Хе, хе, та й ми ж не гірші!» Тоді тихенько попростував до кімнати, де лежала його дружина.

Ідучи, спішно уявляв її роздягнуту, уявляв її тими митями, коли не відповідають, і, підійшовши до її ліжка, був повен розпачливої, хисткої пристрасті.

— Це ти, Давиде? — сонно спитала Тетяна Ничипорівна, прокинувшись із дрімоти від його дотику.

— Я... я... — шепотів кооператор, обіймаючи її.

— Що це ти надумав? — мляво казала вона, відхилившись. — Тут ногою важко ворухнути... Я як розварена... І тобі їхати завтра. Хай іншим разом... Спати лягай.

— Он ти яка, — ніяково прошепотів кооператор.

Він почував себе, як лантух, з якого висипано зерно. Але з ліжка від дружини не пішов, чекаючи, пока вона знову засне. Машинально тримав її за руку. А коли дихання в неї зробилось рівне, — на це кілька хвилин треба було, — він підвівся й нишком вийшов до кімнати, де була дочка. Почував виснагу в цілому тілі, тому намацав коло стіни стільця й сів спочивати. Віддих мав затриманий, немов чекав щомить якоїсь несподіванки; аж раптом скрикнула зі сну його дочка, і цей звук кооператора протверезив — він відчув себе в своїй хаті, навіть виразно усвідомив, на якому саме з своїх стільців, що не були одностильні, він зараз сидить. І знозу почав думати чи — певніш — уявляти.

Уявив передусім випадок, що йому був за свідка кілька років тому. Якась молода жінка хотіла зіскочити з трамваю під час руху, потрапила під колеса, і їй відтято ногу. Круг її непритомного тіла вмить збилась юрба, серед якої був і Давид Семенович, що стояв та дивився, аж поки негайна допомога забрала жінку в своє авто. Тепер він уявляв замість тої

жінки Марту з відтятими ногами, геть скривавлену, понівечену, з побитим обличчям, розшарпану, стогнущу, і голос її він чув, і той голос був такий, як вона допіру йому відповідала годину. «Доскакалась, дівчино?» — подумав він глузливо й зручніше вмовстився на стільці.

Тепер Марта була цілком у його руках, і він чинив з нею як хотів. Надавши їй знову неушкодженого вигляду, уявив її далі вагітною і покинутою, примусив її плакати й божеволіти з розпачу, примусив її прийти до себе, благодати допомоги й рятунку. «Було б шануватись», — скаже він їй, і вона зомліє. І родиться потім у неї жахлива дитина, якийсь покруч, якого вона злякається, і викине вона його в убиральню, а сама завіситься в своїй кімнаті на шлейках, що випадково від її коханця залишаться. Але не завіситься! Міліція її візьме, і будуть її судити за дітовбивство, а він виступить свідком і скаже: «Товариші судді! Я все це завбачав, до того воно йшлося. Страшний гріх учинила ця дівчина, страшну мусить прийняти й кару...» Коли він свою довгу промову скінчив, уся зала, усі, хто тільки є, кидаються на дівчину, шматують її, топчуть ногами, і от знову вона лежить перед ним покалічена, як та жінка з відтятою ногою.

Раптом кооператор, покинувши знадну уяву, що його тішила та розраджувала, схопився й підбіг до дверей. Бо хоч і захоплений був дуже, але інстинктивно наслуховував: двері Мартиної кімнати рипнули, кроки зашелестіли в кухні. Давид Семенович тихесенько відхилив свої двері, і в щілину побачив навскоси задню стіну кухні з вихідними дверима — побачив тому, що кухня була трохи освітлена від непричинених дверей з Мартиної кімнати, де горіла електрика. В ту ж мить у його видноколі з'явилося дві постаті — Славенко в пальті та капелюхові й Марта... Кооператор затрусився від образи. Їх зараз побачивши, бо йшли вони, міцно обійнявшись, як одна чудернацька постать, і попри всі інші чуття кооператорові здавалось, що він випадково зазирнув у далекий світ привидів.

Коло вихідних дверей вони спинились і довго мовчки цілувались. Потім шепотілись між новими поцілунками, але кооператорові так калатало серце, що слів їхніх він не почув. Він тільки дивився і тямив тільки зір свій та болісне, стиснуте й голосне кидання свого серця.

“От і вона, от і вона”, — безглуздо думав він.

Коли Славенко пішов і дівчина замкнула за ним двері. Давид Семенович відчув конечну потребу щось учинити, виявити себе, крикнути дівчині, що ти розпусниця, перелюбка! Він стояв і сам чекав своєї доконечної дії. Марта тим часом підійшла до крану й напилась води. Ось вона вже до кімнати рушила — тоді кооператор розчинив двері, коло яких стояв, і раптом голосно спитав:

— А хто там?

— Це я, Давиде Семеновичу, воду пила, — хутко відповіла Марта, зникаючи в своїй кімнаті.